

Letnik XV.

1883.

Št. 5.

Izhaja po dvakrat na mesec v Ljubljani, in to 10. in 25. dne, ko ga prebere in ne konfiseira policija.

Vrednik Jakob Aléšovec.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 15 kr. v administraciji, Ključarske ulice (pod mestnim trgom) št. 3 v II. nadstropji.

Veljá celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr. in četrt leta 80 kr. za vsacega brez ozira na stan, narodnost in vero.

☞ Dkor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval. ☜

Govor dr. Forregerja,

poslanca celjskega mesta,

v državnem zboru dne 31. februarja t. l. o potrebi šole za splošno človeško omiko nemškutarjev v Celji.

Gospóda moja! Jaz imam čast zastopati tukaj mesto, kakoršnih je malo, dá, kakoršnega menda ni nobenega v Avstriji. Vidim, da strmite zavoljo tega mojega uvoda in pričakujete iz mojih ust vtemeljenja te trditve. Čujte toraj!

Zakaj je Celje tako imenitno mesto? Menite, da zavoljo Savine in kopelji? O ne, ker če bi Savinja in njene kopelji bile tako izvrstne, bi se bili Celjani že lahko oprali, da bi ne bili tako grdi, kakor so. Menite, da zavoljo mestnega zastopa? Tudi ne, kajti čeravno imajo svoj „ledernes Festungsviereck“, še vendar niso dosti vstrojeni ali „gegärbt“ na koži. Zavoljo okrožne sodnije? Še manj, ker takih predsednikov, kakor je gosp. Heinricher, je po Avstriji vsaj zdaj še več.

Zakaj je toraj celjsko mesto, moje volilno gnjezdo, tako imenitno? Zato, ker ima vse drugo, kar se sploh more dobiti po takih mestih, le šole za olikanje, omikanje in izobraženje odraščanih nemčurjev in renegatov še nima.

Gospóda moja! Če greste skozi katero koli vas v najviših hribih ali najdaljših kotih, ni treba, da bi prišli ravno k pogrebu kakega odličnega možaka, povsod vas bodo ljudje s spoštovanjem sprejeli ali vsaj pri miru pustili, ako se tudi vi spodobno obnašate in nikogar ne dražite. Še veseli bodo, da jih pridete obiskat in pustite nekaj grošev med njimi.

Vidite, tega pa ravno v mojem volilnem gnjezdu, v starodavnem Celji, ni! Saj ste morda brali ali vsaj slišali, gospóda moja, kako so moji Celjani (moji, rečem, ker le moji so taki) sprejeli Ljubljancane, ki so prišli k pogrebu dr. Kočevarja, že na kolodvoru, po ulicah pa si-

kali in metali za njimi grde besede, kakoršne se v pošteni družbi ne smejo govoriti in tudi ne tiskati po časnikih in knjigah. Reči moram, gospóda moja, da — kakor sem zagrizen nasprotnik Slovencev in vsega, kar po slovenstvu diši, — takih besedi in psovanj vendar ne morem zagovarjati in če bi bil jaz takrat med svojimi Celjani, bilo bi me sram in zgubil se bi bil v stran.

Zdaj pa, mislim, vidite in umete, gospóda, kam meri ta moj govor. Zdaj že vidim, da veste, zakaj je moje volilno mesto prvo med avstrijskimi, namreč zavoljo surovosti njegovih prebivalcev nemčurske vere nasproti slovenskemu izobraženemu človeku. Ali od kod izvira ta surovost, kje je njen pravi vzrok?

Čujte, gospóda moja, vzrok je v tem, da moji, to je: nemčurski Celjani nimajo nobene izobraževalne šole za odraščene in take, ktere bi bila morala pamet že davno srečati. Obrnil sem se v tej zadevi že do tolike hvale vrednega nemškega „šulferajna“, pa ta je rekel, da njegova naloga je le, slovenske otroke ponemčevati, nikakor pa ne, ponemčurjene odraščene tepece likati in učiti jih navadne človeške omike.

Po tem odgovoru za svoje surove Celjane ne vem druge pomoči, kakor da stavim slavni zbornici in ji priporočim za sprejem ta predlog:

„Državni zbor naj sklene, med stroške naučnega ministerstva postaviti tudi 1 milijon za napravo šole, v kateri se bodo odraščeni Celjani nemčurske vere učili splošne človeške omike in odvajali dosedanjih surovosti.“

Menim, da je ta moj predlog dosti vtemeljen po znanih dogodbah pri dr. Kočevarjevem pogrebu in po vsem, kar se o Celjanih sploh ve, zato se nadjam, da mu bo slavna zbornica tudi soglasno pritrdila.

Za opata gosp. Vrečko-ta sem mislil nasvetovati posebno šolo, pa se mi že prestar zdi, zato bi bilo škoda za denar.

Pavliha.

Zdaj smo v postu, pa vendar se malo pozna, marveč videti je vse bolj, kakor da bi bili še pred pustom, ker se po svetu še vse meša in nori, še burja je taka, kakor da bi bila znorela, in piha, da se vse kadi. No, pa moja marela je dobra za vsako vreme, toraj tudi za burjo, še lajše in nagleje pridem tje, kamor sem se namenil, če prav hudó brije.

Domá jaz ne čepim rad, ker se nič ne zve, kakor kaka domača marnja, ktere človek potem še drugim praviti ne sme. Ravno sem se toraj odpravljaj z dóma, kar dobim telegram od francoskega ministerskega predsednika, naj bi, če mogoče, brž prišel k njemu, ker silno potrebuje mojega sveta in še celó pomoči moje. Postrežljiv in dobre volje, kakor sem, kedar je treba priti komu na pomoč — bodi si z besedo, bodi si z marelo, se brž napravim, razpnem marelo in burja me kar nagloma postavi v Pariz. Tam me že čaka ministerski predsednik in ko me zagleda, me objame ter pravi:

„Ne veš, Pavliha, kako sem te že težko čakal! Le brž stopi k meni, za okrepčanje je vse že pripravljeno.“

Jaz stopim za njim in ko sediva pri dobro obloženi diplomatični mizi, mi natoči kozarec šampanjca, pa še družega, ki se mu pravi „bordó“, pa me praša:

„Poskusi zdaj, Pavliha, ktero teh vin je boljše: šampanjec ali bordó!“

Jaz pokusim oboje vino, potem pa rečem:

„Veš kaj, da ti po pravici povem: nobeno ni zá-me, meni je veliko ljubši naš dolenjec, če je še tako kisel čviček.“

„Toraj ti ne obrajšaš francoskih vin?“ — me praša potem.

„Ne posebno, saj imamo mi svoja vina“ — je moj odgovor.

„To mi je prav“ — reče na to minister — „ker nisi nič kaj vnet za naša vina, boš miren sodnik in svetovalec tudi v neki drugi zadevi, zavoljo ktere sem te prosil, da bi mi šel na roko vsaj z besedo, če ne tudi z dejanjem.“

„Pa ne, da bi bila to politika?“ — sežem jaz vmes.

„Da, uganil si, ravno politika je“ — pritrđi on.

„Hm! vnanja ali notranja?“ — poprašujem dalje.

„Vnanja je, hvála splošni nezaupljivosti v Evropi, do zdaj še dosti v redu, samo notranja, domača se je nekako zahantala. Da ti kar naravnost povem: ministerstva ne morem skup spraviti; zato sem se obrnil do tebe, da bi mi pomagal vsaj z besedo, če ne že z dejanjem, drugače bo šlo vse navskriž in narobe.“

„A, to je?“ — rečem zdaj jaz — „sem že slišal o vaši zadregi. Pa je že tako: kjer Boga ni, je pa zlod. Pri vas ste Boga tje vrgli, vladarje pregnali, zdaj imate pa republiko ali ljudovlado, kjer se ti in oni za gospodarstvo trgajo. Sem slišal tudi že, da so se trgovci in drugi, ki kaj imajo, pritožili zoper vlado, kjer je danes gospod Peter, jutri pa Pavel, tako da se ne more nikomur nič zaupati. Gospodarstvo, kjer gospodarji drug družega podé, ne velja nič, ampak le škoda se godi. Razen tega pa zgubi tudi vso veljavo pri sosedih.“

Minister poobesi glavo in premišljuje; kmalu pa jo vzdigne zopet in reče:

„To je že res! Ali jaz sem te prosil, da bi mi svetoval, ne pa zmerjal me. Zdaj mi svetuj, iz ktere stranke naj sestavim ministerstvo: iz Petrove ali Pavlove?“

Jaz pa na to vstanem in prašam: „Ali si zapomnil si, kaj sem jaz rekel o vašem vinu šampanjcu in bordó?“

„Pač, da je vaš dolenjec boljši od obeh“ — odgovori minister.

„No, vidiš, dobro! Petrova in Pavlova stranka — obe ne veljate nič, najbolje bo, če dobite zopet kralja ali cesarja, kakor ga imamo mi, potem bote dobili nazaj zaupanje v Evropi in drugje in če bo prišla vojska, bo vsaj na čelu kdo, kterege ne bote mogli kar tako bacniti, kakor se bacne ministerskega predsednika. To je moj svet, kterege se utegneš držati ali pa ne. Z Bogom — ali marveč: zdrav bodi, ker Bog pri vas Francozih ne veljá!“

Tako se zasučem na peti in odrinem proti jugu, od koder mi buti na uho zopet pôk bomb. Da je to na Laškem, že koj vem, ker tam je zdaj bomb toliko, kakor pri nas o žeganji boba ali pa pozimi kep. Tam dobim laškega kralja, ki se me silno vstraši. Kaj sva govorila, pa ne bodem pravil; bilo je nekaj enacega, kakor takrat, ko je ljubljanski državni pravdnik vzel vsega „Brenceljna“, mene pa še celó zapečatil, da sem bil več dni pod pečatom in prišel potem ves zmešan na dan. Samo to povem, da sem od kralja šel k njegovemu prvemu ministru, s katerim sva imela tudi silno hudo besedo, in da sem na koncu zažugal, da bo pela marela, če bodo Lahii zmiraj le bombe kovali; ta „nedolžni“ Lahov koš zdaj pozna že vsak, ne le taki, kakor sem jaz in ljudje, ki se s politiko pečajo. Minister mi je zagotovil, da hoče Laška v najboljši prijaznosti ostati z nami, jaz pa sem šel misleč si: verjemi ali ne, saj nismo daleč vsaksebi.

Z Lahii je zdaj velik križ, ker je še naš državni pravdnik v tem zeló zmešan, zato jo vkrenem nazaj na gorenjo stran. Že sem blizo dóma, kar zaslišim celjske zvonove, ki prav žalostno pojó. „Kdo je neki umrl?“ — si mislim — „nemškutar menda ne, ker potem bi zvonovi ne peli tako milo in žalostno; moram stopiti v Celje, da bom videl, kaj je.“

Na to se zasučem na desno in stojim pred Celjem, kamor vre polno ljudi iz vseh strani. „Kdo pa je umrl, da tako zvoní?“ — prašam kmeta, ki ga dohitim.

„Ali ne veste?“ — mi odgovori ta ves zavzet — „naš doktor Štefan Kočevár leži na mrtvaškem odru, in zdaj ga bomo spremili na pokopališče.“

Na! Jaz kar obstojim. V Celji je tako premalo Slovencev, če teh kateri umre in še celó prvi, je toliko, kakor da bi človeku desno roko odsekal. Prebita smrt! Ta nam več škoduje, kakor vsi nemškutarji in lahoni skup. Če bi se dalo, jaz bi jo kar poslal na Žabjek za vse njene žive dni.

Pa tukaj ne bom popisaval pogreba, ker to je prežalostna reč, pač pa bom povedal kaj družega, namreč, da bi bil polomil marelo nad nemčurskimi Celjani, če bi se je mi ne bilo škoda zdelo; par sem jih pa vendar namahal, da so kar kosti pokale. Zakaj sem to storil? Čujte!

K pogrebu so prišli tudi ljubljanski in savinjski „Sokoli“, ki so pa nemčurskim Celjanom kakor puranu rudeč robec. Komaj so jih zagledali, so že začeli zabavljati in pridušati se tako grdo, kakor tega najsurovejši hlapci in poulični potepuhi ne znajo. Jaz grem ravno memo dveh takih gospóskih surovinov, ko eden pravi drugemu — štajarsko nemški — se ve da:

„Ti, kam je šel pa tvoj pes?“

„Ko . . .“ — odgovori drugi — „ker ne more prenesti Slovencev in rudečih srajčarjev.“

To mi je bilo preveč, zato se zasučem na peti, marel me srbi in zabavljaču pravim:

„Tako? Da tvoj pes ne more trpeti smradú? To ni mogoče, ker bi bil pri tebi že gotovo crknil ali pa ti všel.“

Celjska nemškutarja se na to vspneta in zaleteta v mene. „Aha“ — pravim jaz — „ta sta še tako nevedna, da ne poznata moje marele.“ In predno sem vedel prav, kako in kaj, sta že oba na tleh, pes pa cvili, da je kaj. Jaz se zasučem in grem; ker pa vidim in slišim toliko surovosti, kakor jih dozdam nisem slišal in videl še nikjer, pljunem na sredi mesta ob tla in pravim:

„Fej te bodi! Nad Celjani bi človek marel raztolkel več, kakor jih more Kobilica narediti. Fej! Pavliha takih surovežev ne bo omike učil.“

In šel sem — kam? bote že drugi pot zvedeli.

Pirkar je še deželni šolski nadzornik!

Draga jajca.

Ko so se ljudje bolj vozili še po cestah, kakor po železnicah, se je nekje pripetilo, da je popotnik v gostilnici zjutraj pojedel dve jajci. Pri naglem odhodu plača drug račun, na jajci pa pozabi. Spomni se na to še le, ko je že daleč od tistega kraja, a misli si: „Saj pridem tako ali tako kedaj tu memo, pa bom plačal to malenkost.“

A primeriti se ni hotelo to precéj dolgo, še le čez tri leta pride popotnik zopet v to gostilnico. Spominjal se ga ni nihče, jedel je, pil in prenočil; zjutraj pa praša krčmarja po računu. Ta mu ga pové, popotnik plača pa praša še:

„Koliko veljate dve jajci?“

„Saj ji zdaj niste jedli?“ — reče gostilničar.

„Res, da ne“ — odgovori popotnik — „ali pred tremi leti sem bil tu in sem pozabil plačati dve jajci, kateri sem za zajutrak povžil. Koliko ste toraj veljali ti jajci, da ji plačam?“

„A tako?“ — se oglasi krčmar — „pred tremi leti ste pojedli pri nas dve jajci? Počakajte malo, da grem preračunit, koliko imate plačati za to.“

Gostilničar gre in pride nazaj čez nekoliko časa s spisanim računom ter ga podá popotniku. Ta se silno čudi, ko bere, da ima plačati 20 goldinarjev.

„Ali ste znoreli?“ — praša ves zavzet.

„Ej, kaj še“ — odgovori krčmar — „naj vam to reč le brž razjasnim. Veste, to je tako. Pred tremi leti ste dve jajci veljali samo 5 krajcarjev. Zdaj pa premislite! Če bi ji vi ne bili povžili, bi se bile iz nji izlegli dve piški, ki bi bili znesli toliko jajic, da bi bili mi imeli že pišek in kokoši ž njih Bog ve koliko. Če bi se bilo prav polovico jajc skazilo ali tudi polovico iz njih izleženih pišek poginilo, 20 goldinarjev bi bili pa mi vendar še iztržili iz tistih dveh jajc, če bi ji vi ne bili povžili pred tremi leti. Toraj ne bo preveč, ako plačate zdaj 20 goldinarjev za tisti jajci, ki ste ji snedli pred tremi leti.“

„Koliko ste pa takrat veljali ti dve jajci?“ — praša zdaj popotnik.

„Samo groš, nič več“ — odgovori krčmar.

„No vidite“ — reče zdaj popotnik — „jaz sem pa za tisti groš, ki sem ga pozabil vam plačati, kupil dve jajci, iz teh je bilo pa pišek, kokoši in jajc za veliko več, ko za 20 goldinarjev. Če ne verjamete, pa pridite k meni na dom gledat, in vse so vaše.“

„To ni mogoče!“ — se začudi krčmar.

„Pač, pač, ravno tako, kakor pri vaših dveh jajcih, kateri sem pred tremi leti pozabil plačati. Koliko veljate zdaj?“

„Nič“ — zagromi krčmar in odide, popotnik pa tudi.

Z Olimpa.

Dragi mi „Brencelj“!

Vse kaj družega sem Ti hotel danes pisati in sem imel že vse lepo skup spravljeno, da bi Ti poslal, pa se je vse skazilo, kakor boš videl iz poročil tukaj uvrstjenih.

Jemnasta! Vas stare Slovence je začela kar slana jemati. Če bo šlo tako naprej, bomo mi tu imeli „Slovenijo“ (ne banke, ker tista je bila do zadnjega cvenka v slabih rokah), pri vas pa se bo vse posušilo. Kar zdaj smrt med vami dela, ni vse skup nič, vi morate to neusmiljeno, kruto žensko ovaditi državnemu pravdniku, da jo bo konfisciral, ker je še nevarnejša od trtne uši, trtna uš namreč uničuje le trte, smrt pa še ljudi.

To je uvod pismu, ker moraš že vedeti, da vsako pošteno pismo mora imeti začetek — posebno, če je žalostno, kakor to moje, da se ga ljudje preveč ne vstrašijo. Menim, da si po tem tudi Ti pripravljen na to, kar

sem namenil se pisati Ti. Za nas to ni žalostno, pač pa za Tebe in za vse, kar vas je tvoje vrste. Čuj toraj!

Bili smo zbrani v lepem pogovoru in Bleiweis je ravno pravil, da Taaffe bi bil lahko ves drugačen, kakor je, in da bi deželni zbor kranjski moral biti že davno razpuščen, posebno zdaj, ko bote cesarja videli v Ljubljani, — kar pride naš vratar in naznani, da nekdo zunaj na vrata trka.

„Kak pa je?“ — praša Bleiweis hladno.

„Duhovnik in že bolj pri letih“ — odgovori vratar.

„Ej, le not ž njim, kar odpri mu!“ — zaupijemo vsi. Vratar na to gre in pripelje ponosnega gospoda, ki nas prav po gorenjsko pozdravi z „dober večer!“

Na to skočita pa brž Bleiweis in Matija Štrucelj kvišku ter pomolita novemu prišlecu roko:

„O Janez Šolar“ — gre iz obojih ust — „kaj pa se je tebi zameril svet, da ne maraš več biti šolar?“

„Je že tako“ — odgovori novi prišlec — „ko bi bil na Kranjskem deželni šolski nadzornik, bi bil maral še ostati na zemlji; tako pa me ni veselilo, ker se mi ne zdi, da bo s slovensko šolo kaj, dokler je Konrad naučni minister. V Dalmaciji so me pač radi imeli, pa — domá nisem bil. No, zdaj sem pa tu, če me bote vzeli med-se!“

Kaj pa, da smo ga vzeli, pa kako radi! Toda komaj je sedel med nas in se nekoliko oddahnil, kar pride zopet naš vratar in pravi, da stoji zunaj star mož, ki bi tudi prišel rad k nam.

„Ali je povedal, kdo je?“ — praša Bleiweis, ki je naš predsednik in poveljnik.

„Rekel je, da je Štefan Kočevar in da pride iz Celja“ — odgovori vratar.

„Kaj? Štefan Kočevar?“ — praša Bleiweis naglo — „kaj tudi temu ni bil več vseč spodnji svet? Na, mu grem pa jaz sam naprot.“

Očka se vzdigne in gre proti vratam, mi pa za njim. Ko jih vratar odpre, se prikaže siv starček, ki Bleiweisa koj objame, potem pa stiska roke tudi nam drugim, kolikor nas pozna. Med tem se prerine tudi Slomšek in ga ogovori:

„Glej ga no Štefana! Kako pa je to, da si tudi ti priromal k nam, ti starosta vseh štajarskih Slovencev? Ali ti ni več vseč v Celji?“

„V Celji že celó ne“ — odgovori Kočevar — „ker tam je vse preveč nemčursko, Slovenec je tam kakor med gadi. Potlej je pa še nekaj družega. Naši štajarski narodnjaki so začeli preveč preseljevati se na Kranjsko in zapuščati svoje ljudi. Kranjci so že trdni, ne potrebujejo v narodnem obziru pomoči iz Štajarskega, marveč ravno narobe je. Narodnjaki bi toraj morali domá ostajati in tam ljudstvo buditi, ker na Štajarskem je slovenščina v veliko večji nevarnosti, ko na Kranjskem. Zdaj pa vse le na Kranjsko sili, tako, da bo štajarskih izobraženih ljudi, slovenskega mišljenja kmalu v Ljubljani več, ko po vsem Štajarskem. Če bo tako naprej šlo, si bodo morali Štajarci naročiti iz Kranjskega izobraženih ljudi, ki bodo dramili in pri zavednosti obdržavali narod slovenski na Štajarskem.“

Tako je govoril sivi starček in mi smo ga vsi pazljivo poslušali ter mu nazadnje prikimali, ker njegove

besede so bile res zlata vredne, ne za nas, ampak za vas, katerim morejo še kaj koristiti, pri nas je že vse v redu.

Po vsem tem smo oba novinca vpeljali v naše društvo, v katerem ni nobenega prepira, kakor je med vami zmiraj, če le kdo 24 let star postane ali še prej. Zdaj sta oba že popolnem domača.

Nam so take preselitve pač ljube, ali kaj bo z vami, če se bodo najboljši ljudje tako pogosto preseljevali k nam? Še nekaj naj jih pride, pa ste skoro bosí.

Kar se pa vas v Ljubljani tiče, imate kmalu zopet mestne volitve. Mi se tukaj za trdno nadjamo, da bote letos nemčurje popolnem vrgli. Pisal Ti do te volitve menda ne bom, pač pa bomo vsi skup telefonirali vam, če boste zmagali. Kosta bo dal za vedro vina, jaz pa tudi, Toman za dva in tako ga bomo pili, da bo znabiti še na vas šel — vinski dež. Le glejte toraj, da dobro opravite!

Tisto reč, ki sem Ti jo hotel zadnjič pisati, sem moral odložiti, pa jo dobiš prihodnjič. Da si mi zdrav do tje!

Ves Tvoj

Miroslav.

Pirker ist noch Landesschulinspektor!

Izgleden Pirkarjev učitelj.

(Po telefonu prejeto.)

Trnovo pri Bistrici na Notranjskem je kaj lep kraj. Znan je marsikomu, ki pa še ne ve, kako imenitnost ima med svojim zidovjem, ktera ni kaka podzemeljska, ne nadzemeljska zver, marveč začasni podučitelj Okorn, pl. „Žan von Korn“, kakor se sam imenuje. Rojen je v Ribnici, kje je pa krščen, se ne ve, ker ga nimajo ne tam, ne v Ljubljani, kjer je odgojen, v krstnih bukvalh zapisanega. Pa to nič ne de, lep človek je, res vreden, da ga hodijo ljudje gledat; nedavno je rekel, da si upa Pirkarjevo ali še celó predsednikovo hčer dobiti za ženo, toraj ni, kar si bodi. Učen je pa že, učen, da je strah. Še celó kmetijstvo ima v mazinci in dobiva za podučevanje v njem po 40 gld. na leto, kar je gotovo dobro — če ne za kmetijski poduk, pa vsaj zá-nj.

Ta čudapolni mladenček ima še to posebno lastnost, da „Slovenca“ in „Brenceljna“ ne more trpeti in luča za njima po nemških listih, posebno po „N. fr. Presse“ nabrano kamenje. Le škoda, da je kot učitelj kmetijstva v živalstvu tako slabo podkovan. Nedavno je namreč po javnih prostorih kričal (po nemški): „Brencelj je lump“ — in: „Brencelj je osel.“

Vsak fantiček, ki je še za šolo premlad, vé, da je brencelj — muha, učitelj Okorn, ki je vendar nekaj let po šolskih klopek hlače trgal, pa tega ne ve! Kdo li ga je pri taki pičli vednosti iz šole spustil in kdo mu dal spričevalo, da sme tako otroke podučevati gotovo tudi v naravoslovji in živalstvu? Če take slabe vednosti

ima o muhah, da pravi enkrat: „Brencelj je lump“, — brž potlej pa: „Brencelj je osel“ — kje se je pa učil? Lump ima dve nogi, osel štiri, brencelj pa šest, toraj so to tri med sabo zeló različne stvari božje, osel in lump ne moreta nikdar postati brenceljna, to bi moral učitelj Okorn že sam po sebi vedeti.

To mu v pojasnilo, da se drugi pot ne bo tako hudo vrezal, če bo javno razkladal na ta način živalstvo.

Pirkar je še deželni šolski nadzornik!

Za prihodnje mestne volitve ljubljanske

iščejo se že zdaj

kandidatje,

ki bi se hoteli za neko falirano stranko blamirati. Dokazov sposobnosti ni treba nobenih, se že vsakemu kar na brado verjame.

Ponudbe naj se pošiljajo pod naslovom: „**C. Asino v Ljubljani**“, ali „das famose Kleeblatt“ ali pa tudi „Narrenabend“ v Ljubljani.

Dve naznanili iz Sodražice.

I.

V Sodražici je zgubil nekdo pri orglanji 1000 gld.; kdor jih je že našel, prošeni je za božjo voljo, jih nazaj dati proti vsakršnemu odškodovanju; samo pameti ne sme zahtevati za odškodovanje, ker ta je že davno šla — rakom žvižgat.

II.

Letos se bo v novo pod baroko ustanovljeni sodražski škofiji pol šolskega vrta v najem dalo; kogar veseli, naj se hitro oglasi, če ne, se ga bo spet domača repa polastila, ko lani.

Vsem svojim prijateljem ložetom

za god 19. t. m.

Na zdravje!

To prvo podzglavje

Naj vsakemu bode!

Brez vsake nezgode

Živi naj mi vsak še vesel,

Da smrti ne bode objel,

In ona ne njega zgrabila;

To moja so srčna vošila.

Posebno pa še nazdravico

Tu pošljem tje Joži v Gorico.

„Brencelj“.

„Brencelj“ piše:

Gosp. F. N. v P. Kakor smo že zadnjič omenili, se z „Wochenblattom“ ne bomo več pečali in ga zato tudi ne beremo. To pa vemo, da J. psa nista več naročena ná-nj.

Gosp. J. A. na K. Ravno narobe, kakor Vi mislite. Pridjani dopis porabimo, za zdaj pa ni bilo prostora, ker smo morali še drobne reči odložiti za prihodnjič.

Gosp. A. R. v G. S podobami je velik križ. Kar Vi želite, bi se dalo narediti le z velikimi stroški in ne kar čez noč in dan. Nismo tako bogati, da bi mogli za podobo toliko dati.

Gosp. J. M. v C. Hvala za pripoznanje! Ne škodovalo bi pa prav nič ne, ako bi to tudi dejansko pokazali z obilnejim naročevanjem in pridnejšim plačevanjem. O sami suhi hvali nihče ne more živeti, toraj tudi „Brencelj“ ne.

Gosp. F. N. v L. Vi hočete, da bi „Brencelj“ odgovoril na to, ker je „Narod“ rekel, da je „Wochenblatt“ nemški „Brencelj“. To bi mu „Brencelj“ pač lahko nazaj dal, če bi hotel, samo rekel bi, da je „Narod“ — vsaj včasih — slovenski „Wochenblatt“.

Vsem, ki so Žefi pisali. Žefa pride drugič na vrsto in kar bo zá-njo, bo že porabila z veseljem. Do tje prosi potrpljenja.

Gosp. G. P. v Z. Lepa hvala za pojasnilo! Taki hinavei hočejo človeka ali list le v zadrego spraviti. Je neka sodrga vgnjezdila se tudi na Slovenskem in njeno gujezdo je tam doli okoli V. nekje. Sporočite tem ljudem naše zaničevanje!

Gosp. P. P. v Št. P. Če se bo kdo še tako debelo zlagal, dobite prič! Po božjih postavah je laž greh, a po naših kazenskih le takrat, če komu škoduje in jo več ljudi sliši. Kar ste pristavili, pa mi za rabo — že zavoljo ljubega miru ne. Oprostite toraj!

Gosp. J. N. na O. V današnjem listu je tiskano, da brencelj ni osel in osel ne brencelj. Obljubljeno pa prosimo, morda se dá porabiti kakor koli.

Gosp. F. M. v S. Zakaj pa niste prej že poslali? Šest tednov je čas za take reči. Zdaj je pri kraji. Ljudem tam okoli vas pa recite, naj rajše nekoliko več beró, pa manj pijó, potem se kaj tacega ne bo več pripetilo.

Gosp. M. B. v P. Ravno to Vi povejte svojim ljudem. Je res preneumno, če bi človek take reči vsakemu posebej razkladal. Ali pišemo zá-se? Naj si ljudje kupijo knjig in naročé časnikov pa jih beró, potem jim ne bo treba tako neumno popraševati.

Gosp. A. L. na L. Porabili smo, kolikor se je dalo, kakor bote videli v listu. Zavoljo družega prosimo obširnejega pojasnila, ker ta reč ima kljuko.

Gosp. J. K. v C. Nemčur je nemčur, obračajte ga, kakor koli. Zavoljo tiste gospé pa menda ni vredno, da bi prostor jemali drugim rečem v listu.

Gosp. M. R. v — o —. Vaša „Celjanska“ je prehuda, menda bi je državni pravdnik ne pustil peti; če se dá kaj omehčati, bomo skusili priti ž njo na dan prihodnjič.

A. R. v M. Ne bodite no tako neumno predrzni! Vaš rokopic že menda vsako vredništvo pozná, pa še zmiraj nadlegujete nas, akoravno veste, da vam nihče več ne verjame. Če še kaj pišete, bo šlo neodprto v peč.

„Ljubljanske slike“

in pa

„Petelinov Janez“

se dobivajo še; slike po 60 in 70 kr., povest „Petelinov Janez“ pa po 40 in 50 kr., ravno tako je še nekaj „Koledarja“ in pa „Ričeta iz Žabjeka“ po 20 kr.; vse to pri

opravništvu „Brenceljna.“

Pred Celjem.

Pavliha. Kam pa, butelj? — Butelj. To le roho nesem po kmetih. — Pavliha. Tako? Mar jo nesi v mesto nazaj, saj so celjski nemčurji kulture veliko bolj potrebni, ko kmetije.